

Interview mevrouw van der Meer van Wijk

Mijn naam is Aagje van der Meer van Wijk, ik ben geboren op 17 december 1925 in Capelle west aan de Dijk. Ik ben de jongste uit een gezin van zes kinderen Ik heb op de openbare school in west gezeten. In 1957 ben ik getrouwd en in dit huis komen wonen op het Doormanplein 7. De huizen waren toen pasgebouwd , mijn man was 32 en ik was 27 jaar oud en wij kwamen toen in aanmerking voor een nieuwe woning, mijn man kwam uit Kethel en Spaarland bij Schiedam. Zijn vader werkte bij boeren in Capelle en zodoende kwamen zij in Capelle wonen op het erf van een boer. Zij woonden in een daggeldershuisje
Mijn man was betonarbeider bij Veenstra, Hij heeft daar vijftig dienstjaren volgemaakt.

Vroeger woonden er weinig mensen in Capelle, de dijk liep tot aan de Groenendijk Dicht bij de kerk stond het oude mannen-en vrouwenhuis. Alle mannen en vrouwen hadden uniformen aan en hadden het in het begin erg slecht. Er was een zeer strenge beheerder, de mensen kregen in het begin weinig eten, een oud oom van mijn moeders kant heeft daar gewoond, hij is 90 jaar geworden, ja, het was daar erg slecht.

Na de oorlogsjaren is het daar allemaal veranderd, zeker na de bevrijding toen kwamen er andere beheerders, die werden vader en moeder genoemd. De uniformen hoefden toen ook niet meer gedragen te worden., na de oorlog is er een oude tante van ons ingekomen, een oude vrijgezel, die niemand had. Zij is daar ook gestorven en zij heeft het daar wel goed naar haar zin gehad, ze had een mooie kamer aan het water, nee, het is naderhand daar veel beter geworden, ja, toen had je nog geen rusthuizen natuurlijk.

In 1973 zijn de mensen vertrokken naar de Roo van Capelle, de Rozenburcht de Vijverhof, de Amandelhof. Die huizen zijn nu ook al verouderd, De nieuwe Rozenburcht is in aanbouw.

Mijn man is drie maanden geleden begraven. Hij werd 89 jaar. Hij is niet erg lang ziek geweest, de dokter kwam voor mij. Ik had pijn in mijn rug.

Mijn man had toen last van zijn buik maar wilde nooit naar een dokter. De dokter heeft hem toen toch onderzocht. Hij moest naar een specialist , er werden foto-s genomen, vijf dagen daarna werd hij aan de darmen geopereerd, hij had een tumor in zijn darmen van 17 centimeter. Na vijf dagen kon hij naar huis maar hij kreeg dubbele longontsteking. Daarna heeft hij nog twee en een half jaar geleefd. Eind september is mijn dochter met mijn man naar het ziekenhuis gegaan, hij bleek een lichte hartinfarct gehad te hebben, zonder dat hij het wist, veertien dagen heeft hij toen in het ziekenhuis gelegen , in oktober kreeg hij het ineens benauwd , toen is hij weer naar het ziekenhuis gebracht, hij dacht dat er niets met hem aan de hand was en wilde weer mee terug naar huis, de zuster wilde hem naar een verpleeghuis laten overbrengen omdat ik te oud zou zijn om hem te verzorgen, maar daar wilde ik niets van weten. Maar zover is het niet meer gekomen, hij is in het ziekenhuis overleden. Eerst werd nog overwogen een ziekenhuisbed in de kamer te laten zetten, maar dat is allemaal niet meer doorgegaan.

Het valt niet mee om alleen te wonen, ik zie mijn dochter wel veel. Zij is stewardess, zij heeft korte vluchten aangevraagd, zodat ze wat vaker thuis kan zijn. Mijn dochter woont niet in Capelle, zij wilde niet in de put wonen. Hier woonden vroeger veel oudere mensen, Iedereen kende iedereen hier

.Boodschappen werden gebracht als het nodig was. Tegenwoordig wonen hier veel meer jongere mensen. Hiernaast woonden drugsverslaafden, dat was niks. Ik was echt bang, Nu is het hier allemaal anders, voeger kende je iedereen. Ik ken nog genoeg oudere mensen. De winkels zijn in 1953 gebouwd, ik heb hier altijd mijn boodschappen gedaan, mijn dochter neemt me wel eens mee naar SGravenland, daar is het wel wat voordeliger.

Ik heb 25 jaar op de zang gegaan in de Dorpskerk, samen met mijn man. Toen mijn man ziek werd zijn we er mee gestopt. Ik heb onze uniformen teruggegeven, dat deed me toch wel wat. Je mist hierdoor toch de sociale contacten. We hadden tachtig leden. Ik verveel me niet hoor,. Mijn dochter komt morgen weer voor de belastingpapieren. Daarna gaan we wat boodschappen doen en dan weer naar huis. Mijn dochter wordt vijftig jaar , ze wil nog steeds vliegen bij de KLM, al hoewel het moeilijker wordt naarmate je ouder wordt. Ze moet nu door tot 65 jaar, vroeger was dat 55 jaar.

In de oorlog 1940, 1942 stond hier alles onder water. In 1943 was het hier een strenge winter, dat was wat, de koeien moesten elders ondergebracht worden. We hadden veel honger er was geen eten. Na het bombardement van Rotterdam kwamen de Rotterdammers hier naar toe en naar Krimpen. Er waren heel veel werklozen. Alle kranen werden weggehaald bij de scheepswerven door die moffen. Het was wat toen. Nachts veel vliegtuigverkeer En voor de oorlog de crisis, net als nu. Iedere dag moest mijn vader gaan stempelen. We hadden net te eten, mijn vader was scheepstimmerman bij Vuik en ook zonder werk tot na de oorlog. Mijn man en broer moesten naar Duitsland, Je moest na de oorlog opnieuw beginnen. Ik heb vroeger gewerkt in een corsettenwinkel in de Voorschoterlaan in Kralingen. Eerst zat die zaak in de Lusthofstraat en na het bombardement boven Ames in de Voorschoterlaan. Naast de corsettenzaak zal een begrafenisondernemer, een klein mannetje, hij heette Baars. Mensen kwamen overal vandaan voor de corsetten. Boven was er een atelier, de meisjes hebben mijn trouw jurk nog gemaakt. Ik heb een aardige jeugd gehad maar ook veel ellende. Ik heb de crisisjaren en oorlogsjaren bewust beleefd.

Ik heb het hier nog wel naar mijn zin, maar mis mijn man erg, Als je ouder wordt kan je elkaar niet missen. De dokter polste of ik niet naar een dagverblijf wilde, maar dat doe ik niet, moet ik met het busje van de Ambo , daar moet je lang op wachten. Ik heb hier genoeg kennissen in de buurt en de winkels zijn dichtbij. Aan een rusthuis moet ik ook niet denken, Misschien als het nieuwe rusthuis klaar is, ben ik onderhand negentig. Mijn man heeft altijd gezegd als ik negentig ben ga ik naar het rusthuis, wie weet.